

веловъ тозъ-часъ рѣшилъ да ги замѣсти съ български началници. — „Не е възможно! говорилъ Кантакузинъ, азъ нѣма да подписа тѣзи назначения“. — „Но това е необходимо!“ Съвсѣмъ не, азъ по скоро ще подамъ отставка“. — Както щете, казалъ Каравеловъ; азъ ще приема и вашия портфель“. И двамата отишле да посрѣщнатъ княза, който се връщалъ изъ Виена. Княза запазилъ довѣрието си къмъ Каравелова, който го и оправдалъ. Това сж биле, именно, онѣзи офицери, които се сражаваха при Сливница, Драгоманъ, Царибродъ и Пиротъ.

Казвахъ ми, че княза заслужвалъ удивление въ врѣме на ужасната криза, която той прѣкаралъ. Самичкъ, безъ генераленъ штабъ, той самъ се разпореждалъ съ всичко, най на прѣдъ по телеграфа отъ Пловдивъ. Той лично знае всички офицери въ своята армия. Той е истинский войникъ, образованъ въ прусска школа.

Селянитѣ тѣй сжщо биле безгранично прѣдадени на националното дѣло. За взетитѣ реквизиция храни и кола имъ давали свидѣтелства и расписки за получаване пари: тѣ ги кжсали. Въ онѣзи бѣдни села, които се намирали около театра на войната, тѣй безплатно хранили войницитѣ и всѣкий занасялъ всичко що можалъ. Милиционеритѣ се отличавали съ хладнокрѣвие и рѣшителностъ; нѣмало трѣбни звукове, ни пѣсни, но се забѣлѣзвало убѣждение, че тѣ изпълняватъ своя дългъ. Женитѣ придружавали войницитѣ и безъ сълзи ги испращали въ походъ. Всички чиновници, съдържанието на които надминавало хилада лева, а заедно съ тѣхъ и княза пожертвовали половината отъ своята платка. Консервативната партия тѣй сжщо много помогнала. Прѣдъ видъ на националната опасностъ, тя заключила прѣмирие съ противницитѣ и открито поддържала Каравелова. Казватъ, обаче, че нѣкои господарственни мжъе продължавали да поддържатъ Россия и желали даже да опитатъ щастие въ манифестация противъ княза. Ако би това да се случеше, то би заслужило такава ненавистъ, шото мжно може да си я прѣдстави човѣкъ.

Ролята на Россия въ всичко това трѣбва да бжде съ-